

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Apaštalai?

John Fenn, 2007 m. spalio mėn. 6 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Tai bus serija straipsnių apie tarnavimo dovanas. Pradėsiu nuo apaštalų, bet ne taip kaip jūs galbūt skaitėte ar girdėjote apie juos mokant. Aš galvoju apie skirtumą tarp Naujojo Testamento bažnyčios kultūros ir dabartinės, taigi, panagrinėkim apaštalus Naujajame Testamente, ir kam jie apskritai buvo reikalingi.

Scenos pastatymas

Pirmiausia apskritai panagrinėkime civilizaciją: tautos ir kultūros susilieja ir sudaro visuomenę, ir ten klesti daugybė įvairių tikėjimų. Visuomenėje yra įvairūs žmonės: nuo turtingiausių iki labai neturtingų klasių, ten klesti menai ir yra gausiai skatinami bei remiami humanitariniai mokslai. Mokslininkai beveik kas dieną atranda naujus dalykus, aukštosios mokyklos yra gerai finansuojamos valstybės bei privačių asmenų. Medicina pasiekė tokį išsivystymo lygį, kad netgi yra specializuotos ligoninės ir nuolatinė sveikatos priežiūros sistema.

Žinių ir progreso siekimas yra nepasotinamas. Naujos idėjos gyvuoja tik 15 minučių ar daugiau, ir jas keičia kitos, bet tie, kurie pasiūlo tas naujas idėjas tampa įžymybėmis, surenka pasekėjus, kurie mano, kad jie surado atsakymus į savo gyvenimo klausimus, nors slapta būna aišku, kad tos idėjos visiškai neveikia. Atletai, aktoriai ir dainininkai yra garbinami kaip stabai, ypač tie, kurie gauna dideles algas ir paramą iš įvairių kompanijų bei turtingų verslininkų.

Yra daugybė garbinimo namų ir kiekvienas miestietis gali rinktis, kur eiti. Iš tikrųjų garbinimo namai iškyla virš horizonto kiekviename mieste, kurie aptarnauja komercinį miesto rajoną, arba prekybos centrą; ten kiekvienas gali rasti sau parduotuves, restoranus, kavines, teatrus, gimnazijas, kurortus, knygynus ir dideles susirinkimų vietas, kur žmonės gali susitikti, susipažinti ir sudalyvauti kokiame nors renginyje.

Parduotuvėse galima nusipirkti prekių iš viso pasaulio, kurias parūpina importo, eksporto verslininkai, kurie taip pat iš to nemažai užsidirba. Verslas susietas su religija yra svarbi ekonomikos ir kultūros dalis tiems, kurie tame dalyvauja, ir ten randame ir asmeninę pranašystę. Žmonės keliauja didelius atstumus, kad apsilankytų susirinkimuose, kur pamokslauja pranašai arba pranašės, dažnai moka mokestį, kad galėtų dalyvauti ir gauti žodį. Daugelis skelbiasi, kad turi dieviškų žinių kaip žmogui melstis ir įveikti gyvenimo sunkumus.

Siurprizas

Skamba taip lyg aš kalbėčiau apie šiuolaikinę Ameriką arba Europą, ar gi ne? Bet viskas, ką aš paminėjau taip pat apibūdina ir pirmojo amžiaus Pauliaus laikų Graikiją, kai buvo parašytas Naujasis Testamentas, o būtent apie tai, aš ir pasakoju - nėra skirtumo tarp to laiko, kai buvo rašomas Naujasis Testamentas ir mūsų dienų. Todėl Dievo dovanų aptarimas ir kaip jos veikė visuomenėje, yra toks pats tada ir dabar. Taip jau atsitiko, kad šiandien dienos tema „Apaštalai“.

Pauliaus dienomis atletai, aktoriai, menininkai - buvo garbinami. Nuo smilkytuvų kilo dūmai kartu su narkotikais ir aukšto lygio burtininkai vadinami pranašais ir pranašėmis dalino žmonėms žodžius „nuo dievo“. Laodikėja buvo žymi savo akių klinika, taip pat šalia tvenkinių klestėjo kaulų ir raumenų gydyklos. Tuometinė kultūra buvo labai dvasinga, visur stovėjo įvairių tikėjimų šventyklos. Miestai buvo internacionaliniai su įvairiomis kultūromis, etninėmis grupėmis, tautybėmis, verslais ir prekėmis iš tolimų kraštų. Tikrai jų dienomis gyvenimas buvo panašus į šiandieninį.

Tarkime, mes grįžtame atgal į Pauliaus laikus - į pirmo amžiaus kultūrą, kur dvasingumas buvo taip plačiai paplitęs, kad sunku buvo rasti tiesą visų pirmą nepadarius klaidų.

Kuo gi iš tiesų Jėzaus žinia skiriasi nuo visų kitų, kurie skelbė dievišką išmintį tomis ar mūsų dienomis? Jėzaus mokinai neturėjo Naujojo Testamento, kurį galėjo pasklaidyti, kad įsitikintų, ar mokoma yra pagal Raštą, nors jie turėjo Senąjį Testamentą. Bet kiekviena religija turėjo savo šventas knygas ir pranašus, bet kas gi pasakys, kad vieni yra teisesni už kitus? Ir dauguma žmonių turėjo pažinimą kitų religijų, tikėjimų, teorijų ir kultūrų. Jie susidūrė su panašia problema: jei tu mokai tai, kas yra tik viena tarp kitų religijų, kaip tu gali tikėtis, kad tavo žodžiai bus priimti rimtai (net jei esi Dievo Sūnus)?

Galutinis patvirtinimas

Paprastas atsakymas yra toks, kad ne taip kaip daugelį kitų tų dienų religijų, Jėzų ir jo lyderius, kai jie liudydavo, rėmė ir patvirtino pats Dievas. Šventoji Dvasia kalbėjo giliai kiekvienam į širdį, ir tai turėjo atgarsį jų dvasiose. Taigi, jie gaudavo apreiškimus iš dangaus, ir žinojo, kad tai, ką Jėzus ir Jo mokiniai moko yra faktas.

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“(2 Kor 1:24).

www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Dievo Tiesa. Tai vyko taip, kaip Jėzus paaiškino Petriui, kas jam atsitiko: „Ne kūnas ir kraujas tau apreiškė tai, bet Tėvas danguje...“ (Mt 16:17).

Raktas į krikščionybę yra skelbimas dieviško apreiškimo - visų pirma, kad Jėzus yra Dievas, ir po to seka supratimas visų dvasinių tiesų apie karalystę. Tačiau leiskit man pasakyti, kad kitos religijos taip pat turėjo stebuklingus apreiškimus.

Bet tik vienintelė krikščionybė gali skelbti tikrą tiesą, kad Dievas Tėvas siuntė Šventąją Dvasią tiesiai iš dangaus, kad patvirtintų širdyse viską, kuo mes tikime, kad ši žinia yra tiesos žinia. Kitos religijos priklauso nuo nuomonių. Krikščionybė priklauso nuo asmeninio apreiškimo, kurį gauna kiekvienas iš Dievo tam, kad jis žinotų, jog turi tiesą.

Kai kitos religijos skelbia stebuklingus apreiškimus ir susitaikymą su Dievu, tik tikintys Mesiją iš tiesų turi Šventąją Dvasią, kuri patvirtina jų širdyse, kad tai vienintelė ir teisinga religija. Nei vienos kitos religijos Dievas Tėvas nepatvirtina, tik tai ką moko Šventoji Dvasia. Ir Šventoji Dvasia yra vienintelis kelias ateiti pas Dievą, ir nei viena kita religija negali duoti Gyvenimo.

Dievo Karalystė yra pastatyta ant apreiškimo iš Tėvo, nors ji yra tarp daugybės žmonių ir religijų, kurios skelbia savo stebuklingus apreiškimus. Paulius sako: „Pasaulyje yra daug balsų, ir nei vieno be reikšmės“ (1 Kor 14:10). Labai svarbu, kaip Jėzus ir Tėvas nutarė paskleisti savo žinią. Koks tai turėtų būti žmogus, kuriam patikimi dieviški apreiškimai? Kokio žmogaus ieško Dievas, kurį Jis pasirenka, kad jam būtų patikėta tokia atsakomybė? Ar Jis nori, kad jo lyderiai būtų keisti ir besiremiantys jausmais ar tie, kurie pademonstruoja tiesą charakterio stiprumu tokiam pat nuolankume, kurį parodė Jėzus?

Pagalvok, apie atsakomybę žmogaus turinčio tikrus apreiškimus iš Dievo. Jeigu jų motyvai nėra tyri, jie gali susikurti sau gražią mažytę karalystę, kaupti sau turtus ir garbę Dievo vardu. Jie neieško to, kas geriausia kitam, kito naudai, jie gali manipuliuoti individualiai ir jų grupėmis, mikliai manipuliuoti neišmanančiais arba tais, kurie neišmoko klausyti Šventosios Dvasios balso savo viduje.

Iš tikrųjų, jie gali elgtis kaip karaliai arba privilegijuoti „pateptieji“, jeigu galvoja, kad apreiškimas skirtas tam, kad padarytų juos turtingais ir žymiais. Galbūt jie net kartais gali sukurti struktūrą, kuri laikytų žmones silpnais ir priklausomais nuo tų „šventų žmonių“ teikiamų apreiškimų. Tuomet jie gali kaupti masių paramą, kurios priklauso daugiau nuo jų nei nuo paties Dievo.

Kokio charakterio žmogus?

Kokiam žmogui, būdami Tėvo vietoje, jūs patikėtumėte pačius brangiausius dieviškus apreiškimus? Ar jūs manote, kad politikas būtų geras patikėtinis? Gal verslininkas ar verslininkė, kuris susitelkęs vystyti savo verslą? Ar jūs norėtumėte išdidaus ir užsispyrusio žmogaus? Jeigu apreiškimas prasideda nuo apreiškimo apie Dievo charakterį ir prigimtį, ar jūs norėtumėte žmogaus, kuris turi tam priešingą charakterį? Ne, jūs norėtumėte tokio asmens, kuris iš tiesų pažįsta Dievo prigimtį ir charakterį, ir supranta, kad tai ką jis turi yra iš Dievo ir saugos tai su visu uolumu, bus švelnus ir romus, nusižeminęs, suvokdamas atsakomybės gelmes ir atsiskaitomybę, kurią jis turi. Jei jūs norite duoti šiuos apreiškimus, kurių pasaulis nepažįsta, žmonėms, jūs patikėsite tiesas jų širdims, bet žinodami žmogaus prigimtį, jūs suteiksite juos kartu su meilės našta žmonėms, taip užtvėrdami kelią išdidumui ir geismui.

Jūs norėsite asmens, kuris yra visiškai susitelkęs paskleisti šį didį dalyką - tiesioginį apreiškimą iš Dievo. Jums netiks žmonės, kurie siekia karjeros ir vysto verslą, siekia pelno ir kuria sau vardą. Jūs norėsite, kad jie paliktų visa tai dėl dieviško apreiškimo, norėtų gyventi gyvenimą iš meilės dovanų tų, kuriuos jie išliejo savo gyvenimą! Jūs norėsite žmonių, kurie tarp visų kitų balsų, kurie patraukia dėmesį, galėtų kalbėti tiesos Žodžius ir galėtų būti Dievo partneriais, leisdami Šventajai Dvasiai patvirtinti stebuklais ir ženklais jų pateptus žodžius, vesti vyrus ir moteris į tiesą taip, kad jų žodžiai skambėtų kaip paties Dievo kalba.

Apie apaštalus

Faktiškai, būtent juos pasirinko Tėvas ir Jėzus, ir jis pavadino juos apaštalais arba „pasiųstais“. Tarp daugybės religinių pasiūlymų, naujausių patarimų kaip pasveikti, praturtėti, pasiūlymų perduoti asmeninę pranašystę (gali pats pateikti pavyzdžius, nes jų yra tikrai daug), Dievas pasiuntė žmones, kurie tikrai turėjo dangišką apreiškimą ir Šventoji Dvasia liudijo jų skelbimą žmonių širdyse, kad tai tikrai dieviška tiesa.

Kas svarbiausia ir visų pirma apaštalo tarnavime?: „Skaidydami galite įsitikinti, kad suvokiu Kristaus paslaptį, kuri ankstesnėms žmonių kartoms nebuvo paskelbta taip, kaip ji dabar Dvasios atskleista Jo šventiesiems apaštalams ir pranašams: pagonys yra bendrapaveldėtojai, priklauso vienam kūnui ir yra pažado dalininkai

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kristuje per Evangeliją, kurios tarnu tapau pagal Dievo malonės dovaną, kuri man buvo duota Jo jėgos veikimu“ (Ef 3:4-7).

Apaštalai ir pranašai gauna dangiškus apreiškimus iš Dievo, kurie pranoksta kitų Kristaus Kūno narių apreiškimus, ypač apie tai, ką Jėzus padarė dėl žmonijos, ir tai, kas yra išvardinta (Ef 3:4-6). Štai kodėl bažnyčios pamatai yra pastatyti ant Jėzaus Kertinio Akmens, Kuris turi didžiausią apreiškimą apie Tėvą ir Jo planus žmonijai ir visai šalia Jo yra apaštalai ir pranašai. Kertinis akmuo ir pamatai yra ant dugno, tarnauja išlaikyti visą likusią šventyklą, kuri, kaip Paulius sako: yra Dievo žmonės, bet ne pastatas (Ef 2:20-22).

Paulius vėliau apibendrins tai, rašydamas kolosiečiams: „...tą paslaptį, kuri buvo paslėpta amžiams ir kartoms, o dabar apreikšta Jo šventiesiems (apaštalams per Šventąją Dvasią). Jiems Dievas panorėjo atskleisti, kokie šios paslapties šlovės turtais skirti pagonims, būtent Kristus jumyse - šlovės viltis“ (Kol 1:26-27).

Ką darė apaštalai su šiais apreiškimais? Jie susitikdavo namuose su žmonėmis, kurie priėmė Dievo patepimą ir Dievo patvirtintus žodžius, ir šitie reguliariūs mokinių susirinkimai namuose buvo žinomi kaip bažnyčios (*ekklesia*). „Piliečiai pašaukti tvarkyti karalystės reikalus“ (Vine).

Tokioje kultūroje, kuri ant kiekvieno kampo, turėjo įvairių religijų garbinimo namus, įvairių rūšių verslą, sportą, teatrą, ir kitus to laiko balsus, labiausiai apdovanotieji, kurie turėjo visų didžiausius apreiškimus, kukliai rinkdavosi su kitais tikinčiais jų namuose.

Jie sutikdavo valgyti su tais, kurie priimdavo juos į svečius, miegodavo jų namuose, taip juos pažindami jie buvo prieinami ir norintys mokyti, skirdavo laiką diskusijoms, kurių metu atsakinėjo į žmonių klausimus, siekdami perduoti kuo daugiau dangiškų apreiškimų savo klausytojams. Jie demonstravo savo meilę žmonėms tuo pačiu būdu kaip Jėzus – norėdami būti kartu su žmonėmis, kad patenkintų jų poreikius. Paulius vėliau pasakė: „Aš nieko nenutylėjau, mokydamas jus viešai ir po namus“ (Apd 20:20).

Paulius vėliau rašė: „Ne tam, kad mes viešpatautume jūsų tikėjimui, bet būtume padėjėjai džiaugsme jums, nes savo tikėjimu jūs stovite“ (2 Kor 1:24).

Apaštalai nenori dominuoti, piktnaudžiauti ar manipuliuoti žmonėmis, jie tarnauja ir palaiko statinį iš apačios į viršų (vert.: kaip pamatas): „Ar Titas jus išnaudojo? Ar mes veikėme ne ta pačia dvasia? Ar nevaikšiojome tomis pačiomis pėdomis?“ (2 Kor 12:18).

Apaštalai matė Viešpatį, kuris pats paskyrė juos šitai užduočiai (1 Kor 9:1; 15:8). Reikia pasakyti, kad ne kiekvienas, kuris mato Viešpatį yra apaštalas, nes 500 ar daugiau matė Jį po Jo prisikėlimo, bet jie nebuvo pašaukti. Ananijui Apd 9 pasirodė Viešpats ir liepė eiti ir uždėti rankas ant Sauliaus iš Tarso, bet jis nebuvo pašauktas. Nors kai kuriems Jis pasirodo, ar pasirodydavo anksčiau, bet Jis nebūtinai pašaukia juos būti apaštalais.

Apaštalai turi specifines žmonių grupes arba pavedimus (Apd 13:1-3; 1 Kor 9:2).

Apaštalai nesiekia „augimo dėl augimo“, bet siekia „įdirbti lauką“ (NIV), kurį Dievas jiems davė, jie nenori įsiveržti į kito apaštalo „lauką“ (2 Kor 10:13-16).

Grįžkime atgal į žmonių namus visoje Romos Imperijoje. Ten susirenkančiose kongregacijose tarnavo daugybė lyderių, kuriems noras rūpintis žmonėmis natūraliai plaukė iš jų charakterio. Tie, kurie tarnavo namų bažnyčiose, buvo gyvenime ir Viešpatyje patyrę žmonės, subrendę savo charakteriu, jie buvo žinomi kaip vyresnieji/ pastoriai (Apd 20:17,28).

Kuo skiriasi dabartinės bažnyčios? Argi dabar yra mažiau svarbus žmonių charakteris, pašaukimas jų gyvenimuose ir apreiškimas? Argi yra šiandien mažiau balsų mūsų visuomenėje, kurie šaukia, kad žino atsakymus? Daug kas paverčia bažnyčią prekybos namais: „...klaidingi mokytojai tarp jūsų <...> dėl godumo jie išnaudos jus suktais žodžiais“ (2 Pt 2:1-3). Tai, ką jie turėjo tada, sutinkame dabar ir mes.

Apaštalai: jiems patikėti apreiškimai tam, kad jie išaiškintų Kristaus paslaptis. Jiems tai patikėta Kristaus Kūno statybai, tarnavimui vietinių bažnyčių namų susirinkimuose. Jie nusizeminę, bet turintys stiprų įsitikinimą savo apreiškimais ir Dievo baimę, gyvenantys dorai ir suvokiantys atsakomybę. Apaštalai ir šiandien vis dar tebėra su mumis. Jie trokšta būti žinomi daugiau Dievo nei žmonių.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kas šiandien pasikeitė? - Niekas. Ar šiandien mums mažiau reikia tikrų apaštalu? - Ne. Tikrieji yra netgi mūsų tarpe. Jie sunkiai dirba, kad pasidalintų tuo, ką Dievas jiems apreiškė. Tai nežinomų apaštalu amžius, kurie stato Kristaus Kūną, o ne siekia suburti sau mokinius.

Kitą savaitę apie pranašus. Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Pranašas?

John Fenn, 2007 m. spalio mėn. 13 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Šiomis dienomis nemažai žmonių vadina save pranašais, tačiau verta patyrinėti, kaip Biblija apibūdina pranašą Naujojo Testamento laikais.

Galvodami apie didžius Senojo Testamento pranašus visų pirma mes prisimename Eliją, Mozę ar karalių Dovydą. Tačiau Evangelijoje pagal Matą Jėzus apie Joną Krikštytoją pasakė: „Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir kur kas daugiau negu pranašo! <...> Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nepakilo didesnis už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį“ (Mt 11:9,11).

Šiais žodžiais Jėzus paaiškina, kad Jonas buvo ne tik pranašas, bet didžiausias žmogus ir pranašas, kuris kada nors apskritai gyveno.

Kodėl Jėzus sakė, kad mažiausias Dievo Karalystėje yra didesnis už jį? Todėl, kad Jonas kvietė žmones atgailauti. Jis paruošė juos atgimimui iš naujo, tačiau, kol Jėzus dar nebuvo atėjęs, jie negalėjo atgimti. Štai kodėl jis yra didžiausias iš visų iki Jėzaus, tačiau pats mažiausias atgimęs žmogus yra didesnis už jį. Kad ir kokia rimta buvo atgaila, Jono tarnavimo metu gimimas iš naujo buvo neįmanomas.

Jonas yra tarsi tiltas tarp Senojo ir Naujojo Testamentų. Jis yra paskutinis pranašas iki Jėzaus ir pamatas po jo ateisiantiems pranašams. 13 eilutėje Jėzus pasakė, kad įstatymas ir pranašai pranašavo iki Jono... bet kadangi yra pranašų ir po jo, tai reiškia, kad Jonas buvo kažkur viduryje, pabaigdamas Senąjį ir pradėdamas Naująjį Testamentus.

Jono tarnavimas ruošė kelią pirmajam Viešpaties atėjimui lygiai taip pat, kaip dabartiniai pranašai ruošia kelią antrajam Jo atėjimui. Senojo Testamento pranašai dažniausiai pranašavo Izraelio karaliams – skelbė jiems teismą, jeigu jie neatgailaus. Šiame kontekste jie asmeniškai pranašavo karaliams, duodami nurodymus dėl mūšių, pranašaudami prieš Izraelio bei Judo priešus ir t.t.

Jų tarnavimas daugiau buvo skirtas visai tautai per jos vadovus, nei paprastiems žmonėms (kitai tariant, jiems rūpėjo „didelis paveikslas“).

Ruošdamas kelią Naujajam Testamentui, Jonas Krikštytojas daugiau tarnavo paprastiems žmonėms, ne karaliui. Savo pamoksluose jis kalbėjo Erodiui ir religiniams lyderiams, tačiau nepranašavo visai tautai. Jo žinia buvo skirta paprastiems žmonėms.

Taip jis nutiesė kelią Naujojo Testamento pranašams. Jis įžengė į tą laiką, kai žmonės, o ne pastatas bus ta vieta, kur gyvens Dievas. Jonas pranašavo tiems, kurie turėjo tapti gyvosiomis Dievo šventyklomis, ruošė jų širdis tapti Dievo buveine.

Tai yra viena iš priežasčių, kodėl Paulius pasakė: „Skaitydami galite įsitikinti, kad suvokiu Kristaus paslaptį, kuri ankstesnėms kartoms nebuvo paskelbta taip, kaip ji dabar Dvasios atskleista Jo šventiesiems apaštalamis ir pranašams...“ (Ef 3:4-5).

Naujojo Testamento pranašai gauna „didelį paveikslą“ – apreiškimą apie visą Kristaus Kūną, kaip ir apaštalai. Tai skirta ne karaliams ir ne Izraeliui, bet paprastiems žmonėms, tikrosioms Dievo šventykloms, pirmai ir svarbiausiai Kristaus paslapčiai. Jie paruošia širdis tam, ką Viešpats ruošiasi daryti.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra atgamtiška. Tačiau jie nepastebi atgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra atgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Žiūrėdami į Joną, kuris buvo tiltu į Naująjį Testamentą, galime pastebėti, kad pranašai labiausiai rūpinasi žmogaus širdies būkle, todėl visų pirma skelbdami išgelbėjimą jie sako: „atgailaukite“.

Štai kodėl, kai per Sekmines minia klausė Petro: „Ką mums daryti, kad būtume išgelbėti?“ Petras atsakė: „Atgailaukite“ (Apd 2:38). Aš žinau, kad dabar įprasta liepti visiems užsimerkti, nulenkti galvas ir pakelti ranką tiems, kurie nori priimti Jėzų, tačiau kai Biblijoje kalbama apie išgelbėjimą, sakoma: „Atgailaukite“.

Taigi prieš pranašaudamas apie tautas ar sakydamas asmeninį žodį, pranašas visų pirma bus susirūpinęs žmonių širdimis, kviesdamas juos atgailauti, susitaikyti ir nusižeminti prieš Viešpatį. Kiekvienas pranašiškas žodis, kurį ištars jų lūpos, plauks iš širdimi išgyvento teismo troškimo kiekvieno Kristaus Kūno nario gyvenime.

Atrodo, kad pranašo dovana turi mokytojo dovanos elementų. Iš tiesų Senojo Testamento pranašai mokė (pvz.: Elijo pranašų mokykla). Mokė ir Jonas Krikštytojas. Saliamonas, Ezekielis, Ezdra, na ir, žinoma, Viešpats Jėzus taip pat mokė.

Apaštų darbuose parašyta: „Antiochijos bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų: Barnabas <...> Saulius (Paulius). Kartą, kai jie tarnavo Viešpačiui ir pasninkavo, Šventoji Dvasia pasakė: „Išskirkite man Barnabą ir Saulių darbui, kuriam aš juos pašaukiau“ (Apd 13:1-2).

Mokytojai ir pranašai laikėsi drauge, meldėsi ir pasninkavo – tai buvo natūralu, nes pranašo žinioje paprastai būna instrukcijos elementų – jo ar jos išsakyta žinia turi būti praktiškai įgyvendinta, ir tam reikalinga instrukcija.

Tačiau kaip pranašauja Naujojo Testamento pranašai? Čia reikėtų apibūdinti Senojo ir Naujojo Testamento skirtumus. Senojo Testamento metu eiliniai izraelitai nepranašavo – tai darė tik pranašai. Naujajame Testamente Paulius rašo, jog jis trokšta, kad visi galėtų pranašauti (1 Kor 14:1).

Vis dėlto pranašo dovana skiriasi nuo visiems prieinamos paprastos pranašystės dovanos. Laiške Korintiečiams Paulius pranašystę apibūdino kaip įkvėptą žodį, skirtą ugdymui (statydinimui), paragininimui (padrąsinimui) arba paguodai (1 Kor 14:1).

Tai reiškia, kad pranašystės dovanoje nėra ateities numatymo. Tai tik įkvėptas žodis statydinimui, padrašinimui, arba paguodai... ir viskas. Jei girdi pranašystę, kuri tave stabdo, peikia, smerkia ar panašiai kritikuoja kokį nors asmenį ar Kristaus Kūną, tai ne iš Dievo. Man pačiam savo gyvenime teko girdėti keletą tokių – jos visada nuliūdindavo mano dvasią, nes būdavo ne iš Šventosios Dvasios (paprastai tokių pranašysčių šaltinis yra religinės dvasios, kurios lydi tokius žodžius). Laikykites Pauliaus apibrėžimo – toks yra Dievo Žodis. Šia tema man teko daug mokyti ir kartkartėmis kas nors iš auditorijos atsistodavo ir pasakydavo: „Bet tas ir tas sakė taip...“. Atsakydavau: „Kuo tu nori tikėti? Juo ar Dievo Žodžiu?“

Taip pat norėčiau pridurti, kad nebūtina stovint prieš pasodintą ant kėdės kambario viduryje žmogų uždėti rankas ant jo galvos, gražbyliauti ir pridurti: „Taip sako Viešpats“, kad tavo pasakyti žodžiai būtų pranašystė. Keletas kasdieniškų pranašystės pavyzdžių: Viešpats įdeda žmogui norą paskambinti draugui, jį paguosti ir padrašinti – Viešpaties paraginimą lydi nuoširdūs žodžiai iš Dvasios ir tai yra pranašystė.

Klientas restorane jaučia Viešpaties paraginimą pasakyti padrašinimo žodžius jį aptarnaujančiam/iai padavėjui/ai.

Žmogus jaučia paraginimą įdėti pinigų į elgetaujančio lėkštelę ir papasakoti jam apie Viešpatį ir kaip gali pasikeisti jo gyvenimas, jeigu jis gyvens su Juo.

Kaimynas nuneša naujakuriams sausainių ir, klausydamas pasakojimo apie jų patirtus sunkumus, jaučia savo dvasioje paraginimą pasakyti, kad jų laukia geresni laikai.

Žmogus namų susirinkime prašo pasimelsti už jį ir kas nors nori pasakyti, kad Viešpats jį myli besąlygiška meile ir yra jam ištikimas.

Tai pranašystės dovana ir pranašavimo pavyzdžiai. Pasakyti padrašinimo, paguodos žodį, pakelti ką nors užuot žlugdžius ir visai nebūtina pradžioj ar pabaigoj pridurti: „Taip sako Viešpats“, ir tai nebūtina daryti tik susirinkimo metu.

Pamąstyk apie tai: gal kada nors buvai išgydytas ar patarnavai kam nors tokiu būdu ne tarnavimo metu? (išgydymo dovanos pasireiškimas). Arba gavai apreiškimą dėl savęs ar kieno nors kito ir supratai, kodėl taip

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

klostosi dalykai gyvenime? (pažinimo žodis)... ir t.t. Dievui nebūtinai susirinkimas, kad Jis pasireikštų per Šventosios Dvasios dovanas.

Mes esame vaikščiojančios, kalbančios Dievo šventyklos. Taigi Jis eina ten, kur mes, ir todėl Jis gali įkvėpti mus įvairiais būdais ir kiekvienu metu, kai mes esame atviri ir jautrūs Jam.

Grįžkime vėl prie Naujojo Testamento pranašų: pranašas Agabas perdavė Pauliui žodį apie ateitį, išpranašaudamas, kad Jeruzalėje jį suims romėnai (Apd 21:11); šiek tiek anksčiau jis išpranašavo badą Jeruzalėje, ir tai buvo paraginimas mokiniams surinkti jiems paaukojimus (Apd 11:27-30).

Šiandien problema su žmonėmis, kurie pranašauja statydinimą, paraginimą ir paguodą, yra ta, kad jie pradeda įsivaizduoti esą tuo, kuo iš tiesų nėra. Jie mano, kad būdami patyrę ir sugebėdami sklandžiai pranašauti, jie jau yra pranašais, tačiau taip nėra.

Tikram pranašui rūpi „didelis poveikslas“, tokie dalykai, kaip pvz., badas. Jo žodžiuose yra ateities numatymas net pranašaujant asmeniškai. Pvz., Agabas išpranašavo Pauliaus suėmimą Jeruzalėje.

Esminis pranašo dovanos bruožas yra reguliariai pasikartojantis ateities numatymo elementas. Dievas per kiekvieną gali padrąsinti, tačiau tik keletui Jis nuolat duos supratimą apie tautos, regionio, žmonių grupės ar individų ateitį.

Todėl leiskite man pasakyti štai ką: jei jūs skaitote arba girdite apie ką nors, kuris vadinamas pranašu, tačiau neturi žinios apie Kristaus Kūno, tautos, žmonių grupių ateitį, jis nėra pranašas – per jį paprasčiausiai veikia paprasta pranašystės dovana.

Laiške Korintiečiams Paulius rašė: „Ir jei turiu pranašavimo dovaną ir suprantu visas paslaptis <...> tačiau neturiu meilės, esu niekas“ (1 Kor 13:2). Meilė yra esminis pranašo širdies motyvas, raginantis jį pranašauti.

Teko matyti daugelį, per kuriuos veikė šios dovanos, taip pat apaštalų ir pranašų, tačiau jie buvo šiurkštūs ir arogantiški su savo bendradarbiais arba netgi iš sakyklos, versdami kaltę savo pašaukimui ir dovanai – tai nesąmonė! Jie nežino ką kalba.

Liaukimės žavėtis efektais ir „Hollywoodiniu Jėzumi“, supraskime, kad Jėzus buvo ir yra „romios bei nuolankios širdies“, kad dovanos liejasi iš tokios dvasios – kasdien – lygiai taip kaip tada, kai Jėzus sutikdavo žmones jų namuose, kelyje, prie pietų stalo ir pan.

Sumaištis dažnai įvyksta dėl to, kad Dvasios dovanos liejasi ir veikia kartu: „kiekvienam suteikiamas Dvasios pasireiškimas bendram labui“ (1 Kor 12:3-7). Tai reiškia, kad Dievas gali apreikšti tai, ką nori, ir, kada nori. Todėl dažnai pranašystėje gali būti įsimaišęs ir pažinimo žodis. Pažinimo žodis yra Dievo apreikštas žodis apie asmens dabartį arba praeitį.

Pavyzdžiui, Samuelis būsimam pirmajam Izraelio karaliui Sauliui pasakė, kad jo asilas atsirado (1 Sam 9:20). Kitas pavyzdys: prie šulinio Jėzus pasakė moteriai, kad ji turėjo penkis vyrus, ir tas, su kuriuo ji dabar gyvena, nėra jos vyras, tai – pažinimo žodis.

Taigi kalbant statydinimą ir paraginimą Viešpats gali atskleisti kažką apie praeitį arba dabartį, tada toje pačioje žinioje bus pranašystė ir pažinimo žodis. Tačiau tai nepadarys pranašaujančio žmogaus pranašu.

Tačiau išminties žodis yra apie ateitį. Pvz., Jėzus mokiniams pasakė, kur jie ras asilą, ir kad savininkas paklaus, kodėl jiems jo reikia. Kitas pavyzdys, kai Jėzus pasakė Petriui, kaip jis vėliau bus nužudytas. Žodžiai apie ateitį: kur ir kas įvyks, yra išminties žodis.

Tai vadinama išminties žodžiu, nes išmintis yra sugebėjimas pritaikyti pažinimą. Žmogus gali būti sumanus biržos makleris, bet be išminties jis patirtų didelių nuostolių. Žmogus gali būti puikus ūkininkas, bet jam reikia išminties sėti ir nuimti derlių.

Kaip pritaikyti pažinimą yra išmintis ir tai yra pranašiškas žodis. Štai kodėl Agabo žodį apie badą lydėjo atitinkami veiksmai – buvo surinktos aukos šventiesiems Jeruzalėje. Pauliui pranašo suteikta informacija apie būsimą areštą leido jam pasirinkti – eiti arba neiti į Jeruzalę. Veikti turėjo tas, kuris gavo žodį. Tą patį galima pasakyti ir apie Apreiškimo knygos paskutinius skyrius. Tam tikru metu daugybė žmonių vadovausis jais kaip žemėlapiu savo kelionėje – pranašystė yra išminties žodis apie ateities įvykius. Štai kodėl visa pranašystės

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

dvasia yra apie Jėzų – reikalauja veikti: ateityje jūsų laukia mirtis ir atsiskaitymas už savo gyvenimą, todėl ruošdamasis tikėk Jėzumi.

Pranašaudamas žmogus gali gauti išminties žodį kitam asmeniui, per jį gali pasireikšti net 2-3 kitos dovanos – išgydymas, pranašystė, išminties arba pažinimo žodis. Tačiau visa tai nedaro žmogaus pranašu.

Pranašas yra Dievo pašauktas šitam tarnavimui. Gali būti, kad žmogus yra mokytojas ir pranašas, arba apaštalas ir pranašas... tačiau jo dėmesys visada bus sutelktas į „didelį paveikslą“, dideles problemas ir į apreiškimus, kurie nukreipia visą Kristaus Kūną, tautą ar visus žmones.

Paprasta pranašystės dovana dažniausiai pasireiškia tada, kai asmuo yra drauge su kitais, tačiau pranašas paprastai gauna apreiškimus būdamas vienas: Jonas Krikštytojas gavo Žodį dykumoje, Jėzus maldos metu arba bet kuris Senojo Testamento pranašas melddamasis.

Pranašaujantis asmuo gali gauti išminties žodį, kai Viešpats nori jį duoti tam asmeniui, kuriam jis tarnauja, tačiau dėl tų kelių išminties žodžių jis netaps pranašu.

Tai sunku paaiškinti, tačiau galima jausti svorį Dvasioje – patepimo gylį aplink tą, kuris vadinamas pranašu arba apaštalu. Išorėje nieko, tačiau jausti viduje tekant gilių upių sroves. Tačiau eilinės pranašystės dovanos yra kažkas lengvesnio Dvasioje.

Paulius ragina mus trokšti pranašauti, tačiau tai nereiškia, kad tai gali vykti tik bažnyčios susirinkimo metu. Prisiminkime, kad jo dienomis bažnyčia buvo namuose su šeima ir draugais, ir tai buvo saugi vieta mokytis tarnauti dovanomis.

Taigi nesirūpinkite tarnavimu, namų ar tradiciniu, tiesiog leiskite pasireikšti tai malonei ir dovanoms, kurios jums suteiktos, – tavo statydinimo, paraginimo, paguodos žodžiai gali būti išsakyti telefonu, prie pietų stalo draugui, kuriam reikia atokvėpio, vaisės kaimynui kartu su įkvėptais žodžiais, paraginimas pataisyti draugo automobilį, kriauklę ar duris... pasiduok tam, ką Dievas nori daryti per tave.

Pranašas visų pirma rūpinasi žmonių širdimis, atgaila ir kelio Viešpačiui ruošimu. Dėl to Dievas pašaukia juos ir apreiškia Kristaus paslaptis Jo Kūnui, tautoms ir žmonėms. Jie mato dalį ateities, į kurią Dievas nori įvesti savo žmones, ir įspėja juos dėl ateinančių sunkumų. Jų charakteris pasižymi nuolankumu bei tvirtu įsitikinimu to, ką jie žino, vengimu pasireikšti, nebent reikėtų perduoti žodį, jie nukreipia dėmesį į Viešpatį, o ne į save kaip tos žinios perdavėją.

Šiek tiek minčių... Ateinančią savaitę – apie pastorių – turėtų būti įdomu! Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Pastorius?

John Fenn, 2007 m. spalio mėn. 20 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Tai paskutinis laiškas apie tai, ką Naujasis Testamentas vadina lyderiais. Pastarąsias dvi savaites rašiau apie apaštalus ir pranašus, o šiandien - pastorius. Jeigu jums kada nors buvo įdomu ir jūs susimąstėte, kodėl taip atsitiko, kad mes turime tiek daug įvairių rūšių lyderių, skaitykite toliau.

Rašysiu apie tai, ką Biblija sako apie pastoriaus dovaną. Ir jūs pamatysite, kaip ši dovana šiandien yra skirtingai suprantama ir naudojama tradicinėje bažnyčioje. Aš pradėsiu chronologiškai aiškinti ir baigsiu apie tai, kaip pastoriaus dovana veikia šiandien.

Pastorius - „poimen“ (poymeen) - ganytojas, tas kuris prižiūri bandas, galvijus (Vine) - tai viena iš Dievo duotų dovanų bažnyčiai, kurią mini Paulius, rašydamas laišką Efeziečiams.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Trys viename

Pastoriaus dovana Naujajame Testamente buvo tolygi vyresniajam ir vyskupui. Tai skaitytojui gali būti siurprizas. Rašte nėra skirtumo tarp vyresniojo, vyskupo ir pastoriaus:

„Iš Mileto jis pasiuntė į Efezą pakviesti bažnyčios vyresniųjų... Būkite rūpestingi sau ir visai kaimenei, kuriai Šventoji Dvasia jus paskyrė prižiūrėtojais, kad ganytumėte (maitintumėte) Dievo bažnyčią...“ (Apd 20:17,28).

Pastoriaus dovana, pati pirma ir svarbiausia, susieta su asmeniniu dvasiniu gyvenimu. „Būkite rūpestingi sau“ - reiškia Dievo baimę ir atsakomybės suvokimą, o tai kalba apie dorumą ir tyrus motyvus. Jie širdyje turi troškimą rūpintis Dievo žmonėmis - maitinti kaimenę. Tai, kad jie vadinami vyresniaisiais, taip pat reiškia, kad jie turi gyvenimo patyrimą Dievo dalykuose, ir jų emocijos yra subrendę. Jie būtent tie taikingi žmonės, kurių Jėzus liepė ieškoti, pas kuriuos Paulius ėjo ir įkurdavo bažnyčias. Žodis prižiūrėtojas reiškia valdžią vietinės namų bažnyčios lygyje. Visos šitos savybės yra viename asmenyje.

Galbūt jūs manote, kad aš iškraipau Raštą, ar gal būt jums yra keista, kad Dievas sujungia daugybę dovanų į vieną? Pažiūrėkime, ką sako apaštalas Petras: „Jūsų vyresniuosius raginu aš, irgi vyresnysis, Kristaus kentėjimų liudytojas, ir dalyvis šlovės, kuri bus apreikšta, ganykite (*gr.: pastor*) pas jus esančią Dievo kaimenę, prižiūrėdami ją ne iš prievartos, bet noriai, ne dėl nešvaraus pelno, bet uoliai, ne kaip viešpataujantys jums patikėtiems, bet būdami pavyzdžiu kaimenei. O kai pasirodys Vyriausias Ganytojas...“ (1 Pt 5:1-4).

Taigi, aš suprantu teisingai. Petras tikėjo tuo, ką Paulius sakė Apd 20 - vyresnysis/pastorius/vyskupas yra vienas ir tas pat asmuo. Štai kuo tikėjo ir ką praktikavo Naujojo Testamento bažnyčia.

Prisiminkite, kad jie rinkdavosi tik namuose. Tiems, kurie yra namų bažnyčiose tai lengva suprasti. Pastoriai/ vyresnieji/ prižiūrėtojai namų bažnyčiose yra vyrai ir moterys, kurie natūraliai rūpinasi žmonėmis. Ne pagal titulą, bet pagal dovaną, kuri plaukia iš šitų žmonių, jie natūraliai rūpinasi žmonėmis, imasi iniciatyvos tai daryti, taip pat yra subrendę gyvenime ir Viešpatyje.

Tai būtent tie, kurie savo širdyje trokšta matyti tikinčiuosius subrendusius mokinytėje. Jie eina kartu su kitais jų gyvenimo kelionėje, dalyvaudami jų gyvenime, ir yra prieinami kitiems žmonėms. Taigi, jums reikia suprasti, kad Naujasis Testamentas buvo parašytas tokia kontekste - namuose susirenkančios bažnyčios buvo vadovaujamos daugybės individų ir porų, kurie buvo pastoriai/ vyresnieji/ prižiūrėtojai daugiau pagal dovaną nei pagal titulą. (Aš neišplečiu, sakydamas - „poros“. Prisiminkime, kad Paulius paminėjo vedusius lyderius, kurie mokėjo palaikyti tvarką savo namuose. Pagal Biblijos modelį, būtent abu poroje yra lyderiai).

Nėra būtinos jokios specifinės dovanos

Įdomu pastebėti, kad kai Paulius rašė Timotiejui (1 Tim 3) ir apibūdino vyresniojo charakteristikas, nei viena iš jų nebuvo dvasinės dovanos - visos buvo charakterio savybės.

Ne mokytojo dovana, bet sugebėjimas mokyti, dalintis. Ne evangelistas, ne pranašas... Paulius tik rašė apie širdį, tinkančią ganyti žmones tose namų svetainėse. Būtent ši charakterio savybė buvo reikalinga šiame tarnavime.

Tai labai svetima šiandien mums esantiems tradicinėje bažnyčioje, todėl, kad manome, jog pastorius turi būti apdovanotas pamokslininkas ir mokėti puikiai bei artistiskai viską pateikti, kaip per televiziją, ir kuo švelniau, tuo geriau. Namų bažnyčių kontekste NT aprašyti pavyzdžiai daugiau panašūs į dvasinius tėvus ir motinas, vyresnius brolius ir seseris. Būtent tai mes dabar matome namų bažnyčiose visame pasaulyje. Pastoriai yra eiliniai žmonės, kurie turi širdyje Šventosios Dvasios meilę žmonėms bei norą dalyvauti jų gyvenime ir mokinytėje - ne kontroliuoti, bet eiti šalia kaip dvasinis tėvas ar dvasinė motina, sesuo ar brolis.

Apmokami lyderiai namų bažnyčiose?

Namų bažnyčioms augat ir dauginantis, lyderiams tenka daug keliauti ir važinėti. Apie tai skaitome NT. Paulius parašė apie savo 2 metus Efeze: „Aš mokiau jus viešai (Tyranos mokyklose) ir iš namų į namus“ (Apd 20:20).

Efeze - tai, kas prasidėjo nuo dvylikos mokinių, kurie pažinojo Joną Krikštytoją, bet ne Jėzų (kuriuos Paulius krikštijo Apd 19), greitai ir galingai išaugo. Kai kurie šaltiniai sako, kad Efeze buvo 25.000 tikinčiųjų... Iš viso Efeze buvo 250.000 gyventojų, o iš jų net 25.000 susirinkdavo namuose. Ar galite įsivaizduoti? Jeigu didelėje namų bažnyčioje yra 50 žmonių - tai vis tiek reiškia kad jie kiekvieną savaitę rinkdavosi mažiausiai penkiuose šimtuose namų! Dažniausiai bažnyčioje būdavo kokie 25 žmonės arba mažiau, kaip dabar, tai reiškia, kad rinkdavosi tūkstantyje namų!

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Išaugus žmonių skaičiui reikėjo padidinti komandą. Akivaizdu, kad Paulius, Timotiejus ir visas būrelis Pauliaus padėjėjų ir bendradarbių visą laiką praleisdavo tarnavime (iš jo 30 m. tarnavimo, mes matome, kad tik 18 mėn. jis gamino palapines (Apd 18:1-3).

Niekada dar nesusidūriau su tokiu reiškiniu, kad jaunos vietinės bažnyčios lyderiai būtų apmokami tarnautojai - apaštalai ir tie, kurie keliavo visą laiką tarnaudami ir steigdami namų bažnyčias – taip, bet vietiniai lyderiai?

Akivaizdu, kad Timotiejus rašė Pauliui, prašydamas išmintingai patarti ir Paulius atsakė: „Gera vadovaujantys vyresnieji yra verti dvigubos pagarbos, ypač tie, kurie moko ir pamokslauja, nes Raštas sako: „Neužrišk kuliančiam jaučiui nasrų“, ir „darbininkas vertas savo užmokesčio““ (1 Tim 5:17-18).

Žinoma, jis kalba apie dvigubą pagarbą, turėdamas galvoje, kad vyresnysis/ pastorius/ prižiūrėtojas gali būti apmokamas. Pirma - garbė yra tai, kad jis yra vyresnysis, antra, kad gali būti apmokamas. Paulius naudoja tą patį palyginimą apie kuliantį javus jautį 1 Kor 9:9, teisindamas save, kad gyvena iš žmonių paaukojimų, taigi mes suprantame, kad jis kalba apie apmokėjimą vietiniams lyderiams.

Mes šiandien tai matome namų bažnyčiose, kurios seka Biblijos modeliu ir tai gerai veikia. Bet tos, kurios bando sekti tradiciniu modeliu ir galvoti, kad jie bus taip apmokami kaip tradicinėje bažnyčioje, jų laukia žiaurus prabudimas, 6-15 žmonių gyvenamojo namo svetainėje paaukojimai labai skiriasi nuo 500 narių turinčios bažnyčios paaukojimų. Tačiau, kai seki Biblijos pavyzdžiu, tai gerai veikia, lygiai taip, kaip gerai veikė Pauliui, Timotiejui ir lyderiams Efeze.

Kodėl ne trys viename šiandien?

Tu gali paklausti: „Jeigu pastorius, vyresnysis ir vyskupas buvo vienas ir tas pats Naujajame Testamente, kodėl taip nėra šiandien?“ Neužmirškime, kad po Sekminių bažnyčia rinkdavosi tik namuose, pradedant maždaug nuo 32-33 m., kol imperatorius Konstantinas legalizavo Krikščionybę 313 metais po Kristaus. Tai darydamas jis išvyjo kai kuriuos pagonių šventikus iš jų šventyklų, pastatė naujų šventyklų, ir pakvietė krikščionis iš namų į tas šventyklas. Štai šitą struktūrą mes šiandien tebeturime. Ironiška, kad Konstantinas neuždraudė kitų religijų tik statė krikščionių šventyklas šalia pagonių, tai skaitytojas turėtų neužmiršti. Konstantino pavyzdys išliko, nes ir dabar kiekviename mieste mes turime skirtingų religijų susirinkimus vienus šalia kitų, vykstančius savose šventyklose. Atsižvelgiant į imperatoriaus pasirinkimą ir po jo 150 metų buvusių nutarimus, tai, kad NT lyderiai tarnavo namuose susirenkančiose bažnyčiose ir pastoriaus, vyresniojo bei prižiūrėtojo dovana buvo viename žmoguje, dabar reikėjo pritaikyti šventyklos sistemoje.

Padalinkim juos!

Pastoriaus, vyresniojo ir prižiūrėtojo dovanų, kurios namų bažnyčiose veikė viename asmenyje, pavyzdys netiko šventyklai. Atsakymas buvo toks – padalijimas, kuris vyko metų metais – jų atskyrimas ir sukūrimas trijų skirtingų tarnavimų.

Jie turėjo atmesti tarnavimo pliurališkumą (kelių pareigų atlikimas), nes tai netiko šventyklai, nors tai tiko namų aplinkoje, kur reguliariai rinkdavosi būrelis draugų. Taigi, pirmas žingsnis buvo iškelti į priekį vieną žmogų, būtent pastorių, kuris pamokslauja ir perteikia Dievo išmintį kongregacijai bei jis turėjo rūpintis žmonėmis, skelbti kiekvieną savaitę iš sakyklos: „Ką Dievas kalba kongregacijai“.

Antras žingsnis - suskaldymas vyresniojo vaidmens ir leidimas jiems sukurti padėjėjų tarnavimus, kurie paprastai buvo žemesnio rango, rėmė pastorių bei tvarkė bažnyčios reikalus. Netgi dabar jie vadinami vyresniaisiais, nors Presbiterionų bažnyčioje jie dar vadinami presbiteriais (ir kai kuriose pasaulio charizmatinėse bažnyčiose taip pat). Taigi, dabar tradicinės bažnyčios turi 1 asmenį - pastorių ir komandą vyresniųjų, kurie yra žemiau pastoriaus.

Trečias judėjimas iškėlė prižiūrėtojo funkciją. Dabar Katalikų ir Episkopalinėje (manau kad ir Liuteronų) bažnyčios turi virš pastorių vyskopus. Išsklaidymas Dievo dovanos į tris tarnavimus buvo pabaigtas 495 metais Nikėjos Suvažiavime ir taip išliko iki šiandien.

Mes dabar matome, kaip žmonės bando pritaikyti Naujojo Testamento dovanas kitoje aplinkoje, kurios NT nenumato. Ar Dievas veikia tradicinėje bažnyčioje? Žinoma, kad taip, aš pats tarnavau joje 25 metus. Bet ar tai Naujojo Testamento struktūra? Tikrai ne.

Tai reiškia, kad milijonai krikščionių tradicinėje bažnyčioje skaito Naująjį Testamentą, kuris buvo parašytas bažnyčioms susirenkančioms namuose, kurios turėjo lyderius tose namų bažnyčiose ir bando pritaikyti tai kitame kontekste, nors visas dvasinis gyvenimas ir tarpusavio santykiai vyksta ne tame kontekste, kurį pateikia Biblija.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kiekvieną kartą, kai mes paimame Biblijos pavyzdį ir bandome pritaikyti tai tradicinėje struktūroje, kurios net nerandame Rašte, mes turime problemų (tai bus sekančios savaitės tema).

Šiandien namų bažnyčios visame pasaulyje labai gražiai tvarkosi turėdamos biblinį vyresniojo/ pastoriaus/ prižiūrėtojo dovanų supratimą būtent tame kontekste, kuris aprašytas Naujajame Testamente ir suprasdamos kam jis buvo parašytas.

Nėra nei teisingo nei neteisingo atsakymo į šį klausimą teologiškai, nes Dievas yra užtektinai maloningas, kad pripildytų kiek tik įmanoma kiekvieną struktūrą, kurią naudoja žmonės. Bet skaitytojas turėtų patikrinti save pagal Žodį: ar man svarbu, kad mano bažnyčia sektų Biblijoje aprašytu pavyzdžiu ir ar teisinga dalyvauti bažnyčios struktūroje, kuri neturi pagrindo Rašte?

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com